

»Ali te je kam vgriznil?« je vprašal oče ves prestrašen in je že potegnil iz žepa britev in robec, da bi nemudoma razrezal in podvezal pičeno mesto ter preprečil nadaljno zastrupljenje krvi.

»Ni me, ne,« je jecljal Andrejček, ki mu je še od strahu jemalo sapo. »Samo z vejo sem bil dregnil, pa je zagomazelo...«

Potolažen, da se ni pripetila nesreča, je skočil oče za gadom in mu stopil s težkim škornjem za vrat, sinku pa je velel, naj mu poda debelo šibo, ki mu je ležala pod nogami.

»Zdajle ga pa boval« je dejal oče in precepil konec palice. »Vidiš, fant, tako-le se lovi ta nesnaga.«

Previdno se je sklonil s precepom, ki ga je razmikal s širino noža, k sikajoči mrcini, ji potisnil zev za vrat, nato pa izpustil britev, da se je precep stisnil in se trdo oprijel goltanca.

Krčevito se je zvijal, razjarjeno je odpiral gobec in kazal šilasta zobova, ko je oče vzdignil palico in zopet sedel na hlod.

»Če taka starina vseka v človeško kožo, je skoro sleherna pomoč zaman. V nekoliko minutah je zastrupljena vsa kri in — zbogom življenje! — Pa sem ti rekel doma, da obuj črevlje. Kajpa, malo svoje glav si časih, da se ne zmeniš za pametno besedo. Svoje glavost pa ni nikoli dobra.«

Debelo je ogledoval Andrejček nevarno golazen, ki jo je oče še zmerom držal v precepu. Mrzla zona je spreletavala dečka, ko je pomislil, da bi mu danes lahko odklenkalo po njegovi lastni krivdi. Trdno je sklenil, da ne pojde nikoli več bos na Peščenjak in da bo zmerom rad slušal očeta.

Pomlad.

Iz prsti — stoteri cvet,
travnik — pester vse počez.

Gozd — v zelenje ves odet,
drobne ptice žvrgole.

Nežna sapica pihlja,
v solncu zlat zeleni breg.

Lado Jeršè,